

Прочитавши текст насловљен чудним и подсмешљивим насловом [„Дража као - још једна – шарена лажа“](#), објављен на порталу НСПМ 26. маја 2015 године, схватио сам да он нужно завређује одговор. Пишући одговор, увидео сам да сам се дотакао проблема много бројнијих и шире садржине од оних којима се поменути текст бави, односно које изазива. Тако ме је бављење једним, за мене до тада неслућеним, аспектом одговора српске јавности на рехабилитацију генерала Михаиловића на крају натерало да напишем критику свих њих, односно критику својеврсне неспособности наше јавне сцене, а нарочито њеног патриотског дела, да стави тачку на једну етапу нужног и неизбежног историјског процеса чији смо сви ми део.

Рехабилитација генерала Михаиловића, уместо да стави тачку на једно, истина формалноправно, али ипак важно историјско и цивилизацијско питање, као да отвара нова, распламсава нове-старе расправе и продубљује нове-старе поделе. Ово и не чуди, будући да су идеолошки а неретко и биолошки наследници генералових убица људи завидне политичке моћи и утицаја, како у Србији тако и у такозваном „региону“. Њихово противљење рехабилитацији које је суштински непромењиво, како време пролази, поприма све разноликије, скривеније и софистикованије облике. То није ништа ново и ништа чудно. Оно што, пак, за собом оставља горак укус јесте прилична хетерогеност па чак и немушност реакција такозваног патриотског дела српске јавности.

Сјајан пример овога је текст који је НСПМ објавио 26. маја. У њему се тврди да је рехабилитација Драгољуба Михаиловића ништа друго до још један у низу „спинова“, односно медијских манипулација јавности које чини премијер Србије Александар Вучић. Ослањајући се на једно предубеђење које заиста садржи доста истине, аутор текста се

туди да његове законитости прошири и на случај рехабилитације Михаиловића. И, наравно, не успева у томе, јер то једноставно није тачно. Процес о коме је реч трајао је пуних 9 година, прошао кроз неколико различитих етапа и највећим делом свог трајања, био је, у процесноправном смислу, потпуно погрешно вођен. Све се то променило у последњих неколико година, када цела ствар узима одговарајућу форму и спорим темпом својственим српском правосуђу, коначно добија свој епилог маја месеца 2015. године. Шездесет девет година након генераловог убиства, 25 година од пада комунистичког државно-правног уређења и увођења вишестраначја, скоро пуних 15 година од 5. октобра и доласка такозваних демократских снага на власт Србије.

Просто је невероватно, имајући у виду одисејско трајање и сизифовску динамику читавог процеса, да га неко на крају доведе у везу с дневнополитичким утицајем Александра Вучића, па да на основу тога имплицитно, али недвосмислено, проблематизује сам његов епилог, насловивши ту своју анализу кованицом нивоа који више одговара озлоглашеним E-novinama, него порталу на коме је објављена. Осим тога, просте чињенице говоре у прилог тези о спонтаности, или ономе што је од ње остало у оваком државно-правном поретку, доношења одлуке о рехабилитацији, с којом је премијер био суочен и то за на њега не сасвим пријатан начин. Уместо да се растеже данима и недељама, извештавање мејнстрим медија о целој ствари једва да је трајало више од дана. Сами политички прваци су се његовим поводом оглашавали штурим саопштењима, неретко без „узимања стране“, односно вредносно неутралним према одлуци суда. Ово се нарочито односи на премијера, који се тим поводом обратио једном прилично фразеолошком реченицом о потреби превазилажења подела у циљу општег помирења. Истина, министар полиције се огласио, са становишта своје личне историје бившег радикалског функционера, апсурдно негативним коментаром, не би ли смирионемали део српске јавности, а тиме и СНС-ових гласача, коме се оваква пресуда не свиђа. И то би било то. Само довођење Вучића у просторну и тематску везу с предметом рехабилитације генерала, свело се на минимум, једну реченицу једног информативног прилога. На тај начин је премијер испустио „врућ кромпир“, односно вешто избегао проблем с којим је био суочен. Далеко од тога да га је изазвао, а камоли искористио за неки вид самопромоције.

Рехабилитација истине

Пише: Новак Драшковић
четвртак, 04 јун 2015 10:00

